

З ПЕРШОТРАВНЕМ, ДОРОГІ ТОВАРИШІ!

Пролетарі всіх країн, єднатесь!

ЗА ПЕДАГОГІЧНІ КАДРИ

ОРГАН ПАРТБЮРО, ДИРЕКЦІЇ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
І ПРОФОРГАНІЗАЦІЇ КИЇВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ імені О. М. ГОРЬКОГО

Рік видання 5-й

№ 16
(150)

29

квітня
1961 року
СУБОТА

Ціна 1 коп.

КРАСА ОНОВЛЕННЯ

Весна. Владно крокує вона землею, і під її подихом оновлюється природа, світліють, променяться обличчя людей.

Торжество весни, торжество оновлення життя в нашій свідомості завжди асоціюється з Першотравнем, цим величним святом дружби і солідарності трудящих усього світу.

Освячений давніми традиціями класових боїв пролетаріату, Першотравень близький і дорогий нам своїм революційним духом, своєю благородною ідеєю інтернаціональної дружби і згуртованості людей праці всіх рас і націй. Ті світлі ідеали свободи, соціальної справедливості і мирної творчості, в ім'я яких боролися і борються нині мільйони пригнічених капіталізмом трудящих, втілені в живу реальну дійсність народами Країни Рад, народами інших країн соціалістичної спів-

дружності. Єдиним фронтом йдемо ми до нових перемог соціалізму й комунізму, прокладаючи шлях у майбутнє всьому людству.

Гордість переповнює серця радянських людей. Вони, що під славним прапором Ленінської партії створили першу в світі соціалістичну державу, вони, що успішно будують світлий дім комунізму, особливо горді останніми досягненнями радянського суспільного ладу, радянської науки і техніки.

Успішне виконання завдань семирічки, масовий рух новаторів виробництва, втілення в життя досвіду передовиків — це факти і явища нашого повсякденного життя. Але й у цьому нашому безупинному рухові вперед і вище є такі події, що примушують сказати: «Час, зупинись: ти прекрасний!».

Навіки увійшов у літопис історії людства день 12 квітня 1961 року, коли Людина, коли наш сучасник, наш співвітчизник Юрій Гагарін вперше здійснив космічний політ. Мрія, неясна, далека, манлива, мрія, що жила у міфі про Ікара, в роздумах Ньютона і Дефо, в науковому прогнозі «першого громадянина Всесвіту» — Циолковського, — стала дійсністю наших днів.

Радянські люди своєю працею, своєю натхненною творчістю перетворюють землю, щоб зробити найзатишнішою, найчарівнішою нашу обжиту планету.

Сповнені захоплюючих дерзав, вони гідно зустрічають XXII з'їзд рідної Комуністичної партії, на якому буде вироблено величну програму будівництва комунізму.

Поїзд дружби

25 квітня. Чудового весняного ранку до перону Київського вокзалу підійшов поїзд.

Радісними усмішками зустрічали студенти інституту друзів із соціалістичної Чехословаччини, що приїхали «Поїздом дружби» в наше місто. Незважаючи на короткочасне перебування в Києві, вони завітали й до нас, на вечір, присвячений 1 Травню. Серед гостей багато працівників освіти, представників Київського педагогічного інституту, що тримає дружні зв'язки з колективом нашого інституту.

Вечір відкрив секретар партійного бюро інституту О. Павелко. Від імені всіх студентів і викладачів він привітав дорогих гостей. Потім виступали студенти, товариші з братньої Чехословаччини.

Дружні потиски рук, обмін сувенірами. На закінчення вечора силами художньої самодіяльності був даний великий концерт.

Виступала хорова капела інституту, яка виконала «Пісню про Леніна» А. Новикова, «Пісню про Патріса Лумумбу» В. Філіпенка та вальс «На березі голубого Дунаю».

На вечорі також виступили танцювальний колектив фізико-математичного факультету, інструментально-вокальний ансамбль.

...Але час не чекає. «Поїзд дружби» відходить до м. Ленінграда, і друзі з жалем залишають актовий зал. Щасливої вам дороги, дорогі друзі!

В. ГАМАРИС.

Перші ластівки

Ідемо на цілину... Ці слова зараз лунають у вузах, про це пишуть в газетах, журналах.

Відчуті незвідану романтику юності, спробувати свої сили у новій справі — що може бути цікавішого!

Чотири студентки нашого інституту вирішили їхати в Цілинний край. Вони з різних факультетів і прийшли в інститут з різних кінців України. Не знали, що по закінченні інституту стануть великими друзями — разом їдуть на цілину. Їдуть разом, а там... цілина велика, і в кожній складеться по-своєму особисте щастя. І може зустрінуться колись...

Лілія Аладьїна, Долорес Ківа вчилися в одній групі всі студентські роки. Та за щоденними студентськими буднями якось не дуже помічали одне одного. Училися добре, кожну сесію складали лише на «відмінно» та «добре». Ходили в різні кінотеатри, на різні танцювальні площадки, по-своєму проводили вечори. Та прагнення і пориви їх були однаковими.

— Отже, їдемо, — говорить Лора, коли дізналась про звернення М. С. Хрущова до випускників вузів.

— Їдемо, — твердо відповідає Лілія. — От якби разом і працювати довелось.

Людмила Лозовицька і Ніна Шрубок — з педагогічного факультету. Училися також добре, на цілину їдуть за покликом серця.

Щастя вам у роботі, в особистому житті, перші наші ластівки.

ХАЙ ЖИВЕ СВІТОВА СИСТЕМА СОЦІАЛІЗМУ — МОГУТНЯ СПІВДРУЖНІСТЬ ВІЛЬНИХ І СУВЕРЕННИХ НАРОДІВ!

ПАЛКИЙ ПРИВІТ ГЕРОЇЧНОМУ НАРОДОВІ КУБІ, ЯКИЙ БУДУЄ НОВЕ ЖИТТЯ, САМОВІДДАНО ВІДСТОЮЄ СВОЮ СВОБОДУ І НЕЗАЛЕЖНІСТЬ! РУКИ ГЕТЬ ВІД КУБІ!

ХАЙ ЖИВЕ ЛЕНІНСЬКИЙ КОМСОМОЛ — ВІРНИЙ ПОМІЧНИК І РЕЗЕРВ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ, ПЕРЕДОВИЙ ЗАГІН МОЛОДИХ БУДІВНИКІВ КОМУНІЗМУ!

ХАЙ ЖИВЕ СТОВРЕНА ЛЕНІНИМ СЛАВНА КОМУНІСТИЧНА ПАРТІЯ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ — ВЕЛИКА ЗАПАЛЮЮЧА І ОРГАНІЗУЮЧА СИЛА РАДЯНСЬКОГО НАРОДУ В БОРОТБІ ЗА ПОБУДОВУ КОМУНІЗМУ!

(Із закликів ЦК КПРС до 1 Травня 1961 р.)

ЛЕНИНЦЫ

Первое мая встречаем вместе — Разные поколения.

Всем нам завещано дело чести Было великим Лениным.

Мы пронесли сквозь невзгоды и бури Верность его заветам.

Одолевали работу любую Во славу Страны Советов.

Это ленинцы так решили: Степь зацветет садами!

Это ленинцы запустили «Восток» в голубые дали.

Это ленинцы верят в разум, В творчество человека,

Это ленинцы стали сразу Борцами за мир навеки.

Идет поколений и лет перекличка, — Гремит «Интернационал».

И кажется, Ленин сегодня лично С нами его запевал.

Слиясь с мелодией семилетки, Летит этот гимн по земле,

И майские нежнозеленые ветки Сегодня поют о весне.

Шагает по миру весна коммунизма. Весна! Ей не будет конца.

Для новых побед, для любви и для жизни Распахнуты наши сердца!

В. ТАТАЕВ.

Радісно відзначили посадку «Алеї Дружби» студенти підготовчого факультету для іноземних громадян КДУ ім. Т. Г. Шевченка.
Фото В. Шкардуна.

ПІЛОТУ — ПРОМЕТЕЮ

Промчав «Восток» шляхом іскристим
Під морем зір, під небом чистим,
То вільний Прометей у мареві космічній
Поставив першим світлофор комуністичний.
Летів пілот — титана сила,
Народу нашого могутні крила;
Безсмертним став Гагарін політ,
Це комунізму, Партії був звіт.
Земля весною привітала сина,
Що на віки прославив Батьківщину.

Наша марка

Перед нами, дбайливо розкладені на столі, лежать вироби. Це ручні дрелі. Зібрані і в розібраному вигляді. Виліскують білявими боками, валяють до себе простою і зручною конструкцією. Трохи далі — токарні верстати для роботи по дереву. На них стоїть наша марка — «КДП ім. Горького». Їх виготовили в майстернях інституту студенти 1—2 курсів відділу фізики. Дивися — і одразу своїм очам не віриш, адже цього раніше не було. Вчилися, проходили практику, а от щоб виготовляти самому — вперше почали тільки в цьому навчальному році. Це праця цілого колективу людей — простих, звичайних. Ось викладачі Л. Пивоваров, Л. Гринь, які виготовляли креслення, керували роботою студентів. Довелося робити замовлення на лиття корпусів виробів, звернувшись за допомогою до Академії наук УРСР, а потім всі деталі робити своїми руками. Тут уже безпосередньою роботою керували майстри: А. Ковальчук (слюсарний цех), Р. Захарченко (меха-

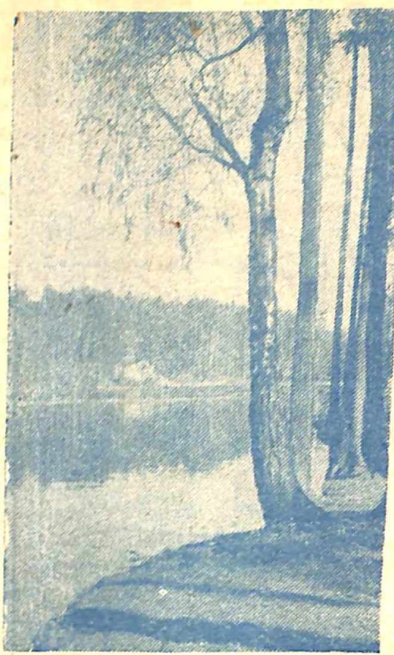
нічний цех). Під їх дбайливим наглядом, за їх допомогою студенти О. Дубинський, В. Рябокляч, О. Розенвайн виконували роботи по створенню валків, шпінделів, шестерень, підшипників, ручок тощо. Не відставали від них і студенти Бабичева, Дяченко, Йолтуховський, Дусь, Козел, Новик та багато інших.

Поки що освоєно виробництво ручних дрелей та токарних верстатів для роботи по дереву. Небагато поки що їх, але буде більше, адже налагоджено масове виробництво цих виробів.

Незабаром вони з'являться у майстернях наших шкіл, а там і в продажі. Промине небагато часу і будуть освоєні нові види продукції, дбайливі студентські руки порадують своїх вчителів новими виробами.

— Наша марка! — з гордістю говорять юнаки і дівчата, показуючи свою працю, в яку вони доклали стільки зусиль. Так, тут є чим пишатися!

О. ПЕТРИК.

Ранок

В небесах ясна блакить,
Далиною грози,
Гей, дівчата, підждіть,
Нам же по дорозі.
Зустрічає сонця диск
Соловейко свистом,
В ланковій промін'я-блиск
Запалив намисто.

Листя в зокоті роси,
Усмішки знайомі,
Стихли-впали голоси,
Тільки в серці гомін.
Буряків густі рядки,
До роботи кличуть,
Цвіту сипляться разки,
Хусточки, обличчя.

Лунко вдарився мотив,
Прокотився в полі
Про колгоспних трударів,
Про щасливу долю.

О. ПЕТРЕНКО.

Коли двадцята весна

Що нам вітри буйні?!
Що шляхи несхожені?!
Груди наші мужні
У борні народжені.
Шумує кров приливами,
Бентежна радість — хвилями.
І сили — переливами,
Незмірними поривами.
А м'язи так напружені,
Мов струни арф Єолових.
Пориви світло-збуджені —
В політ-відліт готові ми.
Чудово так — весна іде!
Бентежно нам — тривожний май!

Квиління геть до дна з
грудей,
Думкам, душі простору дай,
розгону дай.

— Чому ти такий
неспокійний? —
Запитують друзі не раз.
— І батько, і дід мій
покійний,
І прадід — усі неспокійні.
Вже так поведлося у нас.
І серце невтомне та вірне
Натхненню й своє додає:
— Тому ти такий
неспокійний —
В неспокої щастя твое.

Кажуть — любов, коли все
пополам
Ділити з коханою рівно.
А я ще й свою половину
віддам,
Якщо тільки вірну зустріну.

Твої очі — каштановий цвіт.
Твої губи — квіт рози
жагучий.
Всміхаєшся — маниш,
серйозна — як глід.
Доторкнешся ж — колюча.

Не дорікай, не дорікай,
Що сьогодні стривожений
май,
Що каштанів розквітчані
очі,

Що ти ходиш сама до півночі,
А душа моя вся — через
край.

Не дорікай, не дорікай.
Якщо хочеш, скажу —
запитаю:

Чому в парку вже сніг
розтанув,
Де ходили ми вдвох, кохана.
Я скажу, тільки ти запитай.
Тільки болю в душі не
чіпай —
Не дорікай, не дорікай.

У КВІТНІ

У квітні я найбільш весну люблю!
Розквітлий сад, немов в білій попоні,
Зубці перших листків і кислоту щавлю,
І гай, що потопа в пташинім передзвоні.

Люблю озерних вод зеленізму,
І профлі дерев, у них відбиті,
Ясного неба чисту далину,
Фіалок пелюстки розкриті...

Світ дихає, проміння сонця п'є,
Дивіться, як тремтить повітря над землею.
Все, мов дитині мати віддає,
Весна життю, розбурханому нею.

Іван МАКАРЧУК

Про все потроху

Чи не занадто? Великобританія, як відомо, все ще збирається панувати над морями — в усякому разі, якщо врахувати кількість її адміралів. Член палати громад лейборист Маркус Ліптон підрахував, що якби вони всі разом зійшли на борт військового корабля, той негайно пішов би на дно.
Опам'ятався. Тридцятирічний Б'ярне Педерсен із західнонімецького міста Кінн подав у суд... на школу, в якій він навчався. Бо хоч Педерсен відвідував школу протягом семи років, його не навчили там ні читати, ні писати. Він вимагав 50.000 крон відшкодування, а також дозволу повторити знову курс навчання.
Гвардія напрокат. Гвардійців французької республіканської гвардії можна наймати на-

прокат, оптом і вроздріб «для декорації» під час різних офіційних прийомів та свят. Кіптан в малій парадній формі «коштує» за шестигдинний сеанс 14 нових франків, сержант в повній парадній формі — 12 франків. Під час спортивних свят гвардійці «відпускаються» за зниженими цінами.
Спадщина філателіста. Колекція марок, що належала недавно померлому швейцарському мільйонеру Морісу Бурру і є чи не найбільшою в світі, тепер продається в Мюнхені (ФРН). Колекція розміщена в 700 альбомах і коштує 40 мільйонів марок.

В. о. редактора
Ю. ПОЛУДНЕНКО.

ДОБРИЙ БУДЕ ВЧИТЕЛЬ

Они пришли, мозолей
крутость
Всем предвизвав, как
аттестат.
Теперь за партой института
У них рабочие места.

...Восьмиклассники были на каникулах. Иван, как завжди, працював у рідному колгоспі. В той страшний день він був у полі. Робили звичайну мирну справу — окучували картоплю. І ось війна... Спочатку п'ятнадцятирічний хлопець не повірив... А потім... потім село захопили фашисти. Забирали худобу, продукти, вбивали населення.

Тоді Іван зрозумів, що зараз не до навчання. Як жаль прощатися з рідною школою, адже так хочеться вчитися, все знати. Недаремно він був усі 8 років відмінником навчання. Хоч було часом важкувато ходити до школи за 7 км...

Зараз Іван, напевне, вперше так глибоко задумався над своїм життям. Він немов підводив підсумок прожитим рокам.

Він був вдумливим, кмітливим хлопцем і раніше думав над своїм майбутнім, мріяв. То було інше. Зараз головне — як бути далі.

І ось Іван, як і багато односельчан, іде в партизанський загін. Хоч хлопцеві було 15 років, проте він зарекомендував себе як хоробрий партизан.

Загін міцнів, а разом з ним гартувався характер Івана. Після визволення рідного села Радянською Армією Іван стає її бійцем. Ходив важкими фронтовими шляхами. Брав участь у визволенні України, Польщі, Чехословаччини. Став у армії шофером. Кінець війни застав солдата Івана Шевченка за 90 км від Берліна. Нарешті довгожданий мир. За роки війни Іван полюбив армійське життя, строгі армійські порядки. Якось незвично без них. І Іван залишається ще на деякий час в армії.

Пішли армійські будні. Часом нелегкі, особливо для новобранців. Все це добре розумів

їх старший товариш, командир. Не один десяток воїнів згадає добрим словом свого дбайливого, строгого, але справедливого старшину.

Навчаючи молодих бійців, старшина і сам вчився. Він глибоко вивчає бойову техніку, здає екзамени на шофера другого, а потім — першого класу. Але скромна, неспокійна людина і на цьому не зупиняється. Невистачає загальних знань, і він іде вчитися у вечірню школу.

Потім викладає автосправу у школі шоферів. Здавалося, можна б заспокоїтись, адже людині вже 34 роки, з яких вісімнадцять — служба в армії.

Проте — ні, не дає спокою думка будь-що здобути вищу освіту.

І от ця вже немолода, але по-військовому струнка людина у армійському кітелі з'явилася на нашому факультеті. Іван Шевченко став студентом.

Спочатку було важкувато вчитися, особливо довго не давався математик. Проте, не такий Іван Іванович, щоб відступати. Консультації викладача Я. Хромого, допомога товаришів, наполегливість, працьовитість зробили своє. Екзамени складав успішно.

Любов до техніки, до праці не покидає Івана Івановича і в інституті. У вільний від навчання час ми його можемо побачити у майстернях. То він ремонтує автомобіль, то підключає верстат, то в столярній цеху виготовляє. Під час зимових канікул він освоїв всю нову техніку токарної майстерні.

— Добрий буде вчитель, — говорить про нього завідувач кафедрою загальнотехнічних дисциплін В. Степенко.

— Так, справжній... — думають про Шевченка всі, хто його знає.

В. БАРАНІВСЬКИЙ.

На фото: І. І. Шевченко (в центрі) серед своїх товаришів.